

ВАНЕЧКА

/Една неизмислена история/

Свещеник Константин Пархоменко

Пристигнах рано сутринта в храма. Тъкмо запалваха кандилата и свещите - храмът се готвеше да приеме богомолците. Прекръстих се, поклоних се да целуна иконите. Обръщайки се, забелязах как от дълбочината на храма към мен се приближава жена – свита, с изкривено лице. Явно имаше някаква мъка или болка. Клисарят я изпревари и ми докладва, че повече от час чакала пред вратата. Жената дойде към мен и започна да плаче. Даже сълзи нямаше, беше изплакала всичко. Вкопчи се в мен, явно ѝ бе трудно да стои права.

- Какво се е случило? - попитах я.

Погледнах я в очите. И ето каква страшна история ми разказва тя:

Предната вечер се прибрала от разходка с тригодишния си син Ванечка. Докато се събувала в коридора, Ванечка влетял в кухнята. Качил се на табуретката под отворения прозорец и се изправил, опрян на опънатата мрежа против насекоми. Но изведнъж мрежата се откъснала и той полетял от прозореца. Пети етаж, отдолу асфалт. Тя нищо не разбрала – чула само вик и удар. Такъв вик, да не дава Господ човек да чуе такъв! А после – никакъв звук... Втурнала се към кухнята и останала без дъх – детето го нямало, а прозорецът- отворен... Ванечка още дишал, но бил в безсъзнание, разбира се - Бърза помощ, реанимация...

Лекарите не давали никаква надежда. Казали ѝ: „Ако сте вярваща, се молете!“ И тя побягнала към храма, но той е затворен през нощта. Стояла и плакала пред вратите, а

когато го отворили, се втурнала да търси отец Константин.

„Ако сте вярваща“,... разбира се, вярваща е! Преди две години и половина кръстих нейния Ванечка в този храм, а родителите и кръстниците му ми обещаха, че ще го водят редовно и ще го причастяват.

- Отче, ние така и не се появихме до този момент“ – продължаваше да плаче майката, вкопчила се в мен. „Ту едно, ту друго... и все отлагахме. Но преди няколко дни Вие ми се присънихте, облечен в богослужебните си одежди и ме гледахте някак много строго. Помислих си: защо ли отчето ме гледа така, но после разбрах, че това беше укор, защото досега нито веднъж не бях завела Ванечка в храма. Реших на следващия ден да го доведа, но така и не го направих. На по-следващия ден пък се успахме. Полека-лека споменът за съня се изпари и продължихме по установения ритъм на живот. Все някога щяхме да стигнем и до храма... Скъпи отче, моля Ви, помогнете ми! Не знам как, но моля Ви!

Стана ми страшно тъжно за детето, за родителите, но не знаех планове на Бог...

-Можем да се молим Господ да спаси момчето, ако такава е волята Му – казах на майката.

-Да, моля Ви, нека да се молим!

– В такъв случай, пуснете ме да започна службата - обърнах се към нея аз, защото така се бе хванала здраво за връхната ми дреха, че не можех да се откопча.

– Да, да, разбира се...

Тя ме пусна с видима неохота. Разбирах колко непоносимо тежко е сам да преживяваш мъката, така му се иска на човек да се хване за някого, да се облегне на него... Заведох жената до огромната, богато украсена икона на Пресвета Богородица Всецарица, с надвиснали над нея десетина разноцветни кандила.

– Застанете тук и се молете!

– Аз не умея...

– Както можете. Молете със свои думи Богородица да помогне на Вашето дете. Скоро ще изляза да изповядвам – елате и се изповядайте! Просете от Бога прошка за всичките си грехове. Когато започне службата, внимавайте над всичко, което се пее и възглася, и не преставайте да се молите. После се причастете!

– Нали все пак трябва да се подготвя за Причастие, а сега как?...

– Сега Ви благославям да се причастите без необходимата подготовка. Господ желае да Ви подкрепи в този момент като Своя дъщеря, да Ви влее сила и надежда. Бъдете Му благодарни за това!

Влязох в олтара и на всички там разказах за трагедията. Дяконът записа в своя списък името на „тежкоболящ младенец Йоан“. Обеща да произнесе и отделна ектения за

него. Четците и клисарите също проявиха неподправена загриженост.

Започнахме службата. Поменахме младенеца на проскомидията- с молитва за болящ отнех частица от просфората. Сложих я на диска до Агнеца. После – изповед и Божествена света Литургия. Искаше ми се не само клирът, но и целият присъстващ народ Божий да се молят за детето, за което се обърнах с молба към всички енорияши.

Майката на младенец Йоан стоя през цялата служба изпъната като свещица и беше видно, че се моли искрено. После се причасти, но след службата изведнъж изчезна. Когато завършвах проповедта си, отново се появи в храма. Приблжи се към мен. Лицето й сияеше.

-Отче, простете, излязох от храма, защото ми звъняха от болницата. Казаха, че Ванечка е дошъл на себе си. Направили са повторни снимки и се оказва, че положението не е толкова зле, колкото е било през нощта. Ще живее!..

Жената започна всеки ден да идва в храма, както я бях посъветвал. След около седмица тя доведе за Причастие и момченцето. Бяха го изписали без никакви разкъсвания на вътрешни органи, без никакви счупвания, само с две пукнати ребра.

До ден днешен редовно идват на църква. Ванечка се оказа доста симпатично и умно русокосо дете, и винаги има голямо желание да се причастява.

Превод от руски език: Валя Марчелова

КОГАТО НЯКОЙ СЕ МОЛИ ЗА ТЕБЕ

Протоиерей Андрей Ткачев

Срещал съм такива семейства, в които има баба – такава една съсухрена, крехка като цвят на глухарче старица.

Внуците и правнуците я обичат. Хапва нещичко, колкото малка птичка и повечето време лежи в леглото си с книжка в ръка. Чете си някакви псалми, нещо тихичко си промърморва. А около нея вихър – всички „тичат“ нанякъде: децата –на училище, правнуците – в детската градина, някои от

възрастните – на работа, други- на почивка. Но всички много си я обичат - никому не пречи, нищо не прави – ни лошо, ни добро. Просто тихичко си лежи в леглото с книжката.

Но се случва, че един ден тя умира. Опяват я, предават я на земята. Правят ѝ помен на третия, на деветия ден. А на четиридесетия, когато се събират всичките ѝ потомци, споделят с мъка, че животът им се е променил, че някак всичко се е обърнало наопаки; и бизнесът не върви, и болести не ги пощадили,

а и се изпокарвали помежду си... И някак си се оказва, че тази крехка, блага старица - това божие „глухарче“, това „птиче“ на легло с книжка в ръка, е била опората в семейството.

А всеки е имал някакво високо мнение за себе си, че е умен, велик, талантлив, гениален... А всъщност гениалността има други корени! Просто някой свят и привидно безполезен човек се моли за тебе! И това е всичко!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ОКОВИТЕ НА ПРАВИЛАТА

Протоиерей Димитрий Смирнов

Стремим се да вкарваме целия си живот в някакви правила.

Дали да се работи на празник- докога, колко? Може ли след Причастие да се храним, след колко часа? Колко да постим преди това – три дни или два и половина? Ето какво представлява особена важност за човека, а всъщност всичко това има само чисто дисциплинарна роля.

Много хора успяват с помощта на правила да се държат външно безукорно. Такива са били фарисеите, те изпълнявали целия закон, всички незначителни предписания, и при това в много по-голяма степен, отколкото ние сега. Но дойде Христос и те Го разпнаха, защото в сърцата им имаше завист, а за борба със завистта никой не им беше говорил и нищо такова не бяха чували. И много от нас, гонейки изпълнението на призрачни неща, загубват много повече, без да разбират, че главното в света донесе Христос!

От свещеници може да чуеш тази фраза: „По-добре по време на пост да хапнеш месо, отколкото да ядеш ближните си!“. Защото често хора, които постят строго, притесняват всички наоколо, тероризират своите деца, снахи... Например внукът се интересува само

от мотоциклети, хапване, пийване, а баба му все му натяква, че трябва да ходи на църква, да се моли, да носи кръстче... и го яде, и яде... превръща живота му в ад. И той не знае къде да се дене. А тя и на майка му непрекъснато натяква. И това се нарича християнство?!

Бабата е довольна, дори когато насила е замъкнала внука си на църква и го е кръстила: „слава Богу, сега душата ми е спокойна, законът е изпълнен, всичко е наред!“. Но всъщност не е наред, защото бидейки кръстен, възможността да се озове на още по-ниско място в ада става по-голяма, отколкото ако не беше кръстен. И тя му е направила тази лоша

услуга, защото може би той сам щял осъзнато да достигне до вратата, когато дойде определеното време; може дори в затвора да му се наложи да бъде и примерно на петия път да се замисли, сам да поиска да се кръсти и Господ в кръщението да му прости всички грехове.

Тази благодат, която му се дава при светото Тайнство Кръщение, когато той сам не знае за какво става дума, може да я стъпче в най-ужасната мръсотия, която може да си представи човек.

Ето, именно това е законническото, ветхозаветно отношение към духовния живот. И ние трябва непременно да го надживеем. А това става в процеса на въцърковяване, в който ни се разкрива духовният живот и възприемаме благодатта Божия. Правилата, каноните, обичаите, които съществуват в Църквата са святи. Те ни водят към истината, правят я видима за нас. А истината оживява в нас чрез духовния подвиг.

Спасява не изпълняването на правилата и търсенето на особени молитви. Често в стремежа си да изчете колкото се може повече акатисти, човек попада под властта на някакви числа - вид нумерология - някои казват, че трябва примерно да се изчетат четиридесет акатиста. А защо именно четиридесет? Нима

не може четиридесет и два, например? А дали двадесет пък няма да са достатъчни?

Или се стремят да отидат някъде - о, там има благодат! Еди къде си пък, е още по-благодатно... Но нали всеки православен храм – това е Небето! Тогава къде може да е по-благодатно?! Ето на престола на всеки храм лежи Пречистото Тяло Господне!

И когато сме в храма, ние сме буквално на няколко метра от най-святото място, което можем да си представим. Какви още други свети места да търсим? Тук е Царството Небесно! И Тялото Христово е същото, Което седи отдясно на Бога Отца, Което влезе в Йерусалим на осле, Което бе разпнато на Кръста и се възнесе на Небесата, до Което се докосна жената с вяра и се изцели от болестта си!

Ние стоим в присъствието на Христа Спасителя, всеки ден слушаме словото Божие, което се излива от Евангелието, но с нас нищо не се случва, защото Ветхият Завет в нас още не е умрял и продължаваме да живеем в оковите на някакви правила, които се превръщат за нас в самоцел и ни заробват. А правилата са просто онази патерица, която ни помага да се изкачваме!

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм "Св.Атанасий" Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм "Св.Атанасий":

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм "Успение Богородично" (Малката Богородица) се отслужва акатист към св.Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и протойерей Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Школа по изобразително изкуство за деца – събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org